

איכה

ללמוד ממצה וגם לאכול..

ישראל ומאור ושמש וליקוטי מוהר"ן והכל עפ"י האריז"ל בשער הפסוקים. השתא אנו רוצים לכתוב על ענין המצה מזווית אחרת זווית שמקיפה מאוד את ענין המצה ובשנים האחרונות כבר נאמרת כשם נרדף למצה מיכלא דמהימנותא כביכול זהו 'קוד מוצר' של המצה. יסוד המאמר נמצא בספה'ק הבני יששכר זע"א ניסן א,ד, [ואין כמו עיון עצמי בתו"ד]

ב' מילים אלו כתובים בוזה"ק בכוננתו למצה ושם הם לא כתובים יחדו, אבל באופן מוחלט זה כוונתו כמבואר בכל ספרי הח"ן והחסידות ללא עוררין. בשפה המדוברת משמעות צמד מילים אלו - המצה זה אוכל האמונה. כמובן שאם לא נתבונן במשמעות אנחנו נמשיך לדקלם את זה עד זיבולא בתרייתא, אבל בלי להבין אף פעם מה הקשר בין הקרקר החד שנתי שלנו לבין אמונה.

אבל כאן אני רוצה לדגדג קצת בנקודת האמת שבדבר. לכאורה התואר הנשגב הזה שרואים אלוקות ע"י המצה ועסק אכילתה לצערנו ובעוה"ר רחוק מאיתנו עד כדי אפס הבנה. אני בטוח שיש עובדים שמדי שנה מתעלים מדרגה לדרגה בעשיית באכילת המצות, אבל זו מצווה שניתנה לכולם וכ"כ חבל שנפסיד

1 כבר 20 שנה אני שומע מאנשים על המצה מיכלא דמהימנותא ואף אחד לא מבין מה הוא אומר, אתם כן מבינים?
2 הקב"ה מהווה את כל הבריאה בכל רגע כיצד נוצר מצב בעין בשר א'א להצביע על אלוקות בבריאה, ותמיד ניתן לטעות ולכפור ח'ו?

3 הבינה האנושית מחלקת עפ"י המציאות הנראית לעין, משל החטה הקמה והלחם...

4 קוד תחושת ההיפרדות מהקב"ה 'חטא עץ הדעת'. החטה והלחם יוצרים תחושת אוטונומיה כביכול מהקב"ה.

5 המצה היא אלוקות לפי כל פרמטר כמו שיצרה עשאה כך היא נשאת שמחה ונותנת כל מאווייה בבוראה.

6 דבריו הק' של הני יששכר זע"ע ומהסתעף מכך לחיינו עפ"י המצה לעובדא ולמעשה.

בס"ד זוכים אנו לכתוב מאמר בענין מהותי מאוד בחג הפסח, ולאו מילתא זוטרתא היא, אם יעשו בירור בין הכותבים יכירו שמאמרי הפסח מוכנים ל' יום קודם החג אבל לא בתוך העשרה ימים של קודם החג ומחסד הבו"ת עלי ושמא שם החודש גרים חודש 'ניסן' לשון נס שזכיתי לכתוב המאמר בתוך הבלאגן, ויהא רעווא קמיה שיתקבל על כולם בטוב טעם ודעת.

בשנה שעברה התעוררנו לכתוב על ענין אכילת המצה והעבודה סביבה בביטול תאוות האכילה והארכנו בזה מספה"ק ישמח

כיצד יראו את זיו שכינתו יצורי חומר עכורי רוח הם לא יעמדו בכך לרגע. ונתאווה הקב"ה לעשות לו דירה בתחתונים בעולם העשייה – עלמא דידן אזי הוצרך לצמצם את עצמו באינסוף צמצומים והשתלשלויות וצירופי הווי"ה לכל זעיר בבריאה בכדי להוותו ועכ"כ הקב"ה צמצם עצמו עד שהגיע המצב בעולם העשייה שאין מציאות שאלוקות נראית לעין ואפשר באמת לטעות שהטבע הוא ישות עצמאית ובעולם העשייה הוא עולם המרפקים.. בכדי להאמין שהכל כאן אלוקות צריך להאמין אבל לא נראה זאת בעין בשר לא בראשי ההרים ולא בשלטי חוצות לא ממש לא כאן יש עבודה להאמין שהכל זה אלוקות אחת גדולה שכוללת אותנו בתוכה, אותה כינו רבותינו 'השאירו לו מקום לטעות... רח"ל. וכל זה למה? התשובה..

'סידורא דפת' ההשתלשלות המקבילה שתבאר לנו את הנקודה בשפה השווה לכל נפש

התשובה לכך הבינה האנושית! הקב"ה טבע במוח האדם שמציאות חדשה אף שנוצרה מאותו חומר שהיה כאן בשם אחר לפני כן לא תזוהה כאותו חור ממש לא. היא באופן אוטומטי תזוהה כמוצר חדש!

כך אנו רואים בסידורא דפת, בשדה גדלה החיטה, לאחמ"כ היא עובר בירור מכל סוגי קליפותיה, אח"כ היא נטחנת ומגובלת עם קמח ותוספת שונים ונהפכת ללחם.

אף בר דעת לא יהיין לקרוא לחטה בשדה

את משמעותה הפנימית. ומה שישאר לנו זה חלוקת ציונים 'השנה המצות של פלוני היו על הפנים' או שהשלימות היו בטילות בס' וכיו"ב.. או שהיו ממש מעדן.. ב"ה שהיה עונג יו"ט אבל לא בכדי כך הביא לנו הקב"ה מתנה זו.

במאמר זה אנחנו ננסה להסיר מעט את הלוט סביב ענין זה ובס"ד שלא יצא מכשול מתחת ידינו, ונבראשית הדברים ייש"כ למערכת אש המועדים שעושה עבודה מדהימה בהנגשת ספרי הפנימיות והחסידות באופן מופתי ובהצנע לכת יבורכו מפי עליון בכל מיילי דמיטב. שבעזרתם זכיתי להכיר קצוות בענין זה ושאו"ד

הוא נמצא בכל נקודת רוזולוציה

בבריאה ובכ"ז לא רואים אותו, מדוע?

בכדי להוריד את הדברים להבנה השווה לכל נפש נפתח בשאלה, יהודי מאמין שמלוא כל הארץ כבודו ולית אתר פנוי מיניה. יש כאן איזו תמיהה שצריך לשאול אותה כיצד לא רואים את הקב"ה בבריאה, אם אני מביט הן על הטבע המדהים מהסוואנות באפריקה ועבור דרך ראשי הרכסים בהיימלאיה, ימים בע"ח, מכרות, תבואה, בנ"א, גוף האדם, אין איזה נקודה מוחלטת שהנה הווי"ה ניצב עליו.

ודאי שברור לנו שמלוא כל הארץ כבודו אבל כיצד מתרחש הפלא הזה שאם כל האמונה שכל זעיר בבריאה זה הווי"ה בכ"ז לא רואים אותו בזעיר בבריאה אלא הכל באמונה, וצריך להאמין זה לא משהו אוטומטי?

והביאור לכך הוא משום שגב אראלי קודש של הבו"ת בעולמות העליונים

משכן בתחתונים בתוך הסתר הטבע שזוהי העבודה שלנו בהאי עלמא מא' עד ת' ולכן אין אנו רואים אלוקות.

הפת לא תופחת רק לעצמה אלא מתפיחה לנו את תחושת ההיפרדות כביכול מהווי' ה
כעת אנו חוזרים ידידנו משכבר הימים החטה והפת.. החטה היא ממש כחלק אלו-ה ממעל עד שמאבדת צורתה ונהפכת לעיסה היא תופחת ואינה כברייתה מתת א-ל, היא כבר מפתחת תחושת אוטונומיה עצמאית מתנשאת לעצמה לאמר אני אמלוך..

וכשאוכלים את הפת התפוחה הזו הרי שזה משפיע על הנפש זה מזין את הישות הנפרדת הטבעית ששולטת בנו 24/7 והכל מאותו שורש שעץ שאכל אדה"ר היא מין דגן כדאי' בגמרא סנהדרין ע"ב. לא מדובר כאן בדיבורים באוויר רבינו צדוק מלובלין זיע"א בצדקת הצדיק ריט' כתב וז'ל' כפי יתרון הדעת והחכמה באדם כך מתגברים לעומתן הדמיונות במוחו ולבו, וכן עץ הדעת טוב ורע ע' שנכנס בו דעת טוב נכנס גם להיפך וכדחז'ל נכנסה חכמה נכנסה ערמומיות ואמרו אין התינוק יודע לקרות אבא ואמא עד שטועם דגן ונמצא אז נכנס בו דעת וחכמה ואז מרחיקין מצואתו ומפ' בירושלמי הטעם שמחשבותיו רעות. וכן שמעתי כי ביג' שנה שנכנס בו יצה'ט אז היצה'ר מתגבר בו. וכמו'כ מבוראר בירושלמי שקטן שידוע לאכול כזית דגן פורשים מצואתו כיוון שמחשבותיו רעות עד כה התעסקנו בהיפרדות הנראית לעין מהאלוקות, במזון שכביכול שכח את ברייתו ומתכונתו הראשונה וטוען לעצמאות.

פת, ולככר לחם במאפיה חטה אף שזה המרכיב הראשי והרעיון העומד מאחורי הפיכת החיטה ללחם ולחם לבב אנוש יסעד' זה לא בגלל הלחם אלא היות והקב"ה טבע בחטה כח הסעדה יוצא דופן ובכ"ז פנים ושם חדש באו לכאן!

כך הוא גם שמסתכלים על הטבע צריך להיות אאע"ה לצעוק היכן בעל הבירה אין שילוט או תמרורים ברורים על האלוקות. וזה הכל מרוב צימצומים שהוכרח הבוי"ת לצמצם שכינתו בתחתונים.

זהו עצמותו של חטא עץ הדעץ ותוצאת החטא כשם החטא דעת - היפרדות

תחושת הפירוד הזו מכונה בשם 'דעת' שמקורו בחטא עץ הדעת. מלשון שהוא יודע ומחשיב עצמו כישות נפרדת. וכתינוק קטן שהוא כישות אחידה עם אמו עד שנכנסת בו הדעת בהגיעו לגיל יג' ואז הוא מקבל דעת לחוש ישות נפרדת.

זהו חטא עץ הדעת, אדה"ר עד החטא היה מבוטל בישותו ומהותו לבוי"ת וכאריכות הגדולה שמבאר האדמו"ר הזקן בכל כתביו שכל הבריאה זהו האור האלוקי כך חיו שני נבראים בלבד אדם וחווה אבל גם זה היה לזמן מוגבל עד חטאם החטא בה"א הידיעה שנתן את תחושת הפירוד מהאלוקות והכניס את הבריאה כולה לסחרור עצמי מחמת הנתק למקור חיותה הרוחני והאמיתי.

אין לנו ענין להאשים את עצמנו אדרבה זהו רצון הבורא. אילו לא היו פני ניסיון הדברים כך. היינו רואים בכל נקודה בבריאה א-ל-ו-ק-ו-ת לא היה שום הסתר לא היה כל לחטוא. אולם נתאוה הקב"ה לעשות לו

היינו בט'ו לחדש ניסן תכלית גובה מזל טלה בכור המזלות, אז הוצאתי את צבאותיכם מארץ מצרים, הנך רואה שאין שום טבע המזל יכול לעשות שום דבר מבלעדי השגחתו ית'ש, על כן מחויב האדם להשליך יהבו על ד' ולהתרצות בגזרותיו, הוא היודע את הטוב לאדם, ולבקש ולחנן על כל דבר מלפניו כי ממנו הכל והוא הרמוז בפעולת המצה כנ'ל, על כן קראו בזוהר שם מצה מיכלא דמיהמנותא הבן הדבר.

דברי רבנו הפכו את הקערה על פיה, ויותר נכון יצקו תוכן אמייתי וחד לתוך הקערה ששמה 'מיכלא דמיהמנותא' אם עד עכשו שדברו איתנו על כך אמרנו את זה בתור סלנג כעת לבנו נהפך לגחלי אש בחומד רוממות ענין המצות כל התפילה שלנו והתבוננות שלנו סביב המצות שישפיעו לנו את האמונה הזו שכל נקודת רזולוציה ולו הקטנה ביותר בכריאה תלויה א"ו בידי הבוי"ת זה המצה מגלה לנו יש לך הרבה רצונות הרבה שאיפות זה לגיטימי תן לבורא שיוביל אותך להגשים אותם.

וגם אחרי שהוא הביא לך אותם תתן לו אותם אל תנכס אותם לעצמך אל תראה בעלות כאדון לכירה, כי בינינו הטבע מטעה אותך ומטשטש לך את הגבולות, וחבל שתזכר מאוחר. אז תן לו בעלות מלאה על ההצלחות שלך והמורה דרך שזוכיר לך זאת כל שנה לכל השנה היא המצה מצוות האכילה היחידה בשנה המזון היחיד שצדיקים ראו בו אלוקות וחרפו נפש בעשייתו בכל שלביו כי הם ידעו את קסמה של מצווה זו.

יה"ר שהבוי"ת ישפיע עלינו את אור הגאולה הרוחנית והגשמית שיוציא אותנו מהסבך העצמי של כל אחד מאיתנו שכולנו ניתן את עצמנו ואת האגו שלנו לקוב"ה ומלאה הארץ דעה את ה' הדעה תהיה את ה' לא להיות נפרד ח"ו מהווי"ה אלא אדרבה להיות חלק מהווי"ה כמים לים מכסים פסח מרומם

כעת נעבור למזון החיובי שלא שוכח את כרייתו ותמיד חבוק ודבוק בהוויתו הלא היא המצה שהיא קמח ומים כמו שריידדו אותה היא נשאת אין לה כל רצון לתפוח היא מאושרת בתכליתה כמות שהיא, היא יודעת שאת מה שהיא באמת צריכה לעשות היא ולקבל, היא תקבל גם במימדיה הדלים.

לשון הספה'ק בני יששכר זיע'א מאמרי חודש ניסן מאמר א אות ד'

ונראה דהנה המצה קראו בזוה'ק מיכלא דמיהמנותא [ח'ב פג ע'ב], וצריך להתבונן על איזה אמונה מורה הוראת המצה, [בגדול טמנה כאן השאלה שפתחה את המאמר איפה האמונה כאן? ומבאר הבנ"י במתק לשונו ונראה לומר דהנה הלחם חמץ מגביה את עצמו ועושה פעולה בעצמו זולת פעולת האומן שעשאה, כי האומן לא עשאה רק כפי שיעור גודל הקמח והמים והעיסה מגבחה את עצמה אחר כך בפעולתה יותר ממעשה האומן ויוציאת מן הגדר וגבול שגבולה האומן, משא"כ המצה נשאת בגבולה וגדרה שהגבילה האומן, הגם שאין דרכנו לערוך את המאמר מהעתק הדבק, אולם לשונו הזך והחודר של רבינו בעל הבנ"י כ"כ מלטף שא"א לצטט מדבריו על כן נביא זאת בשלימות וז'ל ולהוראה עצומה הזאת הלא מרמזת מצת המצה שהיא נשאת על מעמדה וגבולה בגבול שעשאה הפועל האומן שעשאה, אינה יוצאת חוץ מגדרה ואינה מגבחה את עצמה ואינה מתנשאת.

וז'ש הכתוב ושמרתם את המצות, שלא תבא העיסה לידי חימוץ וגבהות ותנועות יותר מפעולת האומן, והוא להוראה שהכל בהשגחת המשגיח הפועל אומן ית'ש המשדד כל הטבעיים והמזלות, וכל הדבר הנעשה בטבע הכל הוא בהשגחתו, וזהו שאמר בטעם המצה כי בעצם היום הזה,